

ת"פ 22129/04/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 22129-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל

המאשימה	מדינת ישראל
הנאשם	באמצעות תביעות רחובות נגד פלוני
בשם המאשימה:	עו"ד אלינה מריאנובסקי
בשם הנאשם:	עו"ד איתי שוחט

הכרעת - דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ותקיפה סתם - בת זוג - עבירה לפי סעיף 382(ב) + 379 לחוק העונשין.

כתב אישום ומענה

1. על פי עובדות כתב האישום היו הנאשם והגב' א"ל (להלן: המתלוננת), בני זוג נשואים ולהם 3 ילדים. במועד הרלוונטי לכתב האישום התגוררה בביתה של המתלוננת, אחותה הגב' א"א (להלן: א').

נטען כי בתאריך 21.11.18 בשעה 10:30 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת ודפק על דלת הבית. בנסיבות הללו המתלוננת פתחה את הדלת והנאשם נכנס לבית והחל לצעוק על המתלוננת כי היא הולכת עם ערבים שמאיימים עליו (על הנאשם) ואיים כי יהרוג אותם ואותה, בהתכוונו למתלוננת. כן צעק הנאשם וקילל את א', שישבה באותה העת על כיסא במטבח הבית, בדרישה שזו תצא מהבית.

משסירבה המתלוננת לדרישת הנאשם כי א' תעזוב את הבית, התקרב הנאשם באגרסיביות אל א' בעודו צועק ומקלל אותה. או אז נעמדה המתלוננת בין הנאשם לא' והנאשם דחף את המתלוננת באמצעות ידיו. או אז הושיט הנאשם יד אל עבר סכין מטבח שאורך להבה 15 ס"מ (להלן: הסכין) שהייתה מונחת באותה העת במתקן לייבוש כלים במטבח ואמר לא' בעודו מחזיק בסכין כי ידקור אותה בתגובה, השיבה א' "נראה אותך משתמש בו". או אז התמוטטה המתלוננת ונפלה על הרצפה. מיד ובסמוך לכך עזב הנאשם את הסכין וניגש למתלוננת בעוד א' רצה לחדר השינה.

במעשים המתוארים תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין ואיים בפגיעה שלא כדין בגופן של המתלוננת וא' בכוונה להפחידן או להקניטן.

2. בדיון מיום 4.3.20 השיב הנאשם לכתב האישום ואישר כי במועד המפורט בכתב האישום הגיע לביתה של המתלוננת, אולם כפר בכל העבירות המיוחסות לו.

סקירת הראיות ודין

3. לא ראיתי להפריד בין תיאור הראיות לפרק הדין ואלו יובאו במאוחד בהתאם לצורך. אקדים אחרית לראשית ואומר כי בחנתי את עדויות הצדדים ואת יתר הראיות שהונחו בפני ולאחר שעשיתי כן, הגעתי למסקנה לפיה עלה בידי התביעה להוכיח את המתואר בכתב האישום. בבסיס ראיות המאשימה ניצבות עדויותיהן של המתלוננת וא', תמליל שיחה למוקד 100 של המשטרה וחוסר האמון שרכשתי לנאשם. אפרט.

4. מטעם המאשימה העידו: המתלוננת; א'; הגב' נטליה וקסמן רס"מ (להלן: נטליה); הוגשו בהסכמה : חקירת נאשם באזהרה ותיעודה מהלך החקירה (ת/1 ודיסק); הקלטה ותמליל שיחה למוקד 100 (ת/2); דו"חות פעולה שוטרים ומזכרים (ת/3-10); במהלך המשפט הוגשו מסמכים שונים מטעם ההגנה (נ-1 עד נ/6). ביום 10.3.21 העיד הנאשם להגנתו ונשמעו סיכומים. לאחר הסיכומים הוגשו עדויותיהן של המתלוננת וא' (נ/7 ו נ/8).

5. על מנת שבפני הקורא תונח התמונה המלאה, יצוין כי תחילתה של החקירה בשיחה של א' למוקד 100 של המשטרה (להלן: השיחה), בעקבותיה הגיעו שוטרים לביתה של המתלוננת. שם פגשו במתלוננת וא'. השתיים מסרו תיאור של האירוע. זמן קצר לאחר מכן, אותר הנאשם בקרבת מקום. בו ביום נגבו עדויות והנאשם נחקר באזהרה. ועתה לבחינת הראיות גופן.

המתלוננת :

6. המתלוננת העידה כי היא גרושתו של הנאשם, להם 3 ילדים. בעדותה תיארה כיצד ביום האירוע הגיע הנאשם לביתה, דפק בדלת, התפרץ לכיוון הסלון ודרש שאחותה א' תעזוב את הבית (עמ' 12 שורות 25-28). עוד העידה כיצד איים עליה הנאשם, דחף אותה והיא התמוטטה על הרצפה (עמ' 13 שורות 7-3, שורות 10-12, שורות 25-28; עמ' 14 שורה 3; עמ' 15 שורה 21). המתלוננת הדגימה את אופן נטילת הסכין על ידי הנאשם ובהמשך סיפרה כיצד ביקשה מא' להזמין משטרה (עמ' 16 שורה 12, שורות 26-28; עמ' 14 שורה 10-12; עמ' 27 שורה 17). התרשמתי כי המתלוננת זכרה את מרביתו של האירוע ותיארה אותו מתוך חוויה אישית. ניכר כי השתדלה לדייק בפרטים ככל הניתן (עמ' 14 שורה 3, שורות 10-12; עמ' 28 שורות 29-30). הצורך בריענון זיכרונה של העדה בעדותה בבית המשפט ביחס לדברי האיום מלמד על אותנטיות תיאור קרות האירוע (עמ' 14; עמ' 15 שורות 16-23).

עדותה של המתלוננת סדורה, עקבית ועולה בקנה אחד עם דבריה במשטרה כפי שתועדו בהודעותיה (נ-5 שורות 42-43; נ-8 שורות 5-10, 15-16, 28-29) וגרסתה הראשונית כפי שנמסרה לשוטרת בסמוך לאירוע (ת/5). על מצבה הנפשי של המתלוננת שהיתה בוכייה ונסערת בסמוך לאירוע ניתן ללמוד מעדותה של נטליה אשר גבתה את עדותה ותיארה כי היה צורך בהפסקת העדות עד להרגעתה של המתלוננת (נ/8 שורה 37 ועמ' 27 שורה 4-7).

התיאור שסיפקה המתלוננת מראשית הדרך היה תיאור כמעט זהה של האירוע. מרבית השינויים בעדותה הינם שינויים קלים וטבעיים שאינם עומדים בלב העניין המלמדים על אותנטיות תיאור קרות האירוע ושאינן המדובר בעדות "מדוקלמת" שנועדה להפיל הנאשם.

תיאור מעשיו של הנאשם נעשו במתינות ולא התרשמתי כי העדה מבקשת להרע לנאשם, ההפך הוא הנכון - כך במפגש הראשוני עם השוטר, ביקשה להימנע מהגשת תלונה (ת/5); כך בעדותה, "כיום אנחנו גרושים ואנחנו ביחסים טובים. אני מארחת אותו בימי שישי, יש קשר טלפוני על בסיס יום יומי, בכל הקשור לילדים" (עמ' 12 שורה 16); "אני

כל כך לא רוצה לעשות היום לנאשם רע, אנחנו במקום אחר לגמרי, גם אני וגם הוא... אין לי טינה או כעסים כלפיו" (עמ' 15 שורה 25-26); "אני עדיין לא רוצה שיהיה לו רע" (עמ' 18 שורה 22).

נכון הדבר כי המתלוננת הודתה באמירת שקר לחוקרי המשטרה הן ביחס לשימוש בסמים והן ביחס לתלונות קודמות כנגד הנאשם (נ/4; נ/5 שורה 36-37; נ/8 שורה 40-59). יחד עם זאת, התרשמתי כי המתלוננת עברה כברת דרך, העידה בפתיחות ובכנות וביוזמתה על השימוש בסמים, הליכי הגמילה וניקיונה מסמים מזה כשנתיים, הסבירה כי שיקרה לחוקרי המשטרה מחשש שילדיה יוצאו מחזקתה (עמ' 15 שורה 22; עמ' 27 שורה 2; עמ' 28 שורה 29-30). עוד הסבירה כי ביקשה שלא להרע לנאשם, אבי ילדיה (עמ' 21 שורה 1-4; עמ' 22 שורה 14-15; עמ' 23 שורות 12-14; עמ' 24 שורה 18). עוד להתרשמותי, התמודדה המתלוננת היטב עם שאלות בחקירה הנגדית ולא ביקשה לצמצם או להפחית מחומרת מעשיה. לא שוכנעתי כי דברי שקר אלו שומטים את הקרקע תחת עדותה של המתלוננת או יוצרים ספק סביר באשמת הנאשם. דברים אלו נכונים בפרט שעדותה אינה עומדת לבדה אלא נתמכת בראיות נוספות כפי שיפורט בהמשך.

א' - אחותה של המתלוננת

7. א' העידה כי במועד המפורט בכתב האישום התגוררה בבית המתלוננת, אחותה. בעדותה תיארה כי ביום האירוע דפק הנאשם על הדלת, הטיח האשמות שונות באשר לשימוש בסמים ודרש שתעזוב את הבית. בסמוך, נכנס למטבח הושיט ידו לסכין, הניח אותה על השיש ובהמשך דחף את אחותה (עמ' 34; עמ' 37 שורה 14-18; עמ' 38 שורה 4; עמ' 40 שורה 22-23). עוד סיפרה כי האירוע הלחיץ אותה ועל כן ולבקשת המתלוננת, הזעיקה משטרה (עמ' 35 שורות 24-29; עמ' 41 שורה 16). כשהושמעה לא' השיחה היא זיהתה את קולה והסבירה כי פחדה מהנאשם. במהלך עדותה העידה בכנות גם ביחס לנתונים שאין בהם כדי להחמיא לה לרבות שימוש בסמים (עמ' 33 שורה 29-31, עמ' 35 שורה 14-18). להדגיש כי היא עשתה כן עוד בחקירתה במשטרה (נ-7, שורות 32 והלאה).

מצא' את עדותה של א' עקבית וסדורה, כאשר אופן תיאור קרות האירוע חוזר על עצמו: כך בשיחה בה מדווחת על האירוע: "יש פה בעל חולה פסיכיאטרית שמאיים ברצח עלי ועל אחותי... וזה לא פעם ראשונה... לא צריך מד"א כי אין פה מצב שדקר אותה או משהו..." (ת/2 ודיסק המתעד את השיחה); כך בדבריה לשוטרת זמן קצר לאחר האירוע "הנאשם הגיע לדירה והחל לצעוק עליה ואף הרים סכין והחל לאיים עליה" (ת/5); כך בעדותה במשטרה (נ/7 שורות 4-9, 14-15, 22-24, 52-54) וכך לאורך כל עדותה בבית המשפט.

מהאזנה לקלטת השיחה ומקריאת תמליל השיחה ניתן להבחין בבירור בלחץ ובסערת הרגשות בהן הייתה נתונה א' באופן המלמד על אותנטיות הדיווח אודות האירוע.

כאן המקום לציין כי הנאשם טען כי במועד שאינו ידוע במדויק, נדקר על ידי א'. מנגד טענה א' כי הגנה על עצמה מפני הנאשם. לא הוגשה תלונה בסמוך לאירוע. הנאשם ביקש להתלונן, בשיהוי ניכר רק בשעה שנחקר באזהרה בחשד לעבירות המיוחסות בכתב האישום. לימים, התקבלה החלטה בדבר סגירת תיק החקירה כנגד הנאשם וא' גם יחד. א' יחס לטענה זו בהמשך אך יובהר כבר עתה, כי הכרעת הדין יש בה כדי לקבוע ממצאים עובדתיים ביחס לעבירות המפורטות בכתב האישום ולהן בלבד. א' התמודדה כראוי עם שאלות שנשאלו בחקירה הנגדית באשר לטענה זו (כמו גם שאלות אחרות) כראוי וניכר כי היא בטוחה בעצמה עד מאוד. תשובותיה עקביות ותואמות את שנאמר בחקירתה באזהרה (נ/6).

בניגוד לטענת הנאשם לא התרשמתי כי העדה חפצה בהפללתו. לראיה תוכנה של השיחה (ת/2); הדברים

שמסרה לנטליה (ת/9) ועדותה המפורשת בבית המשפט לפיה אין בכוונתה להרע לנאשם (עמ' 35 שורה 10-9).

8. עדויותיהן של המתלוננת וא' משתלבות זו עם זו ומשלימות האחת את רעותה. עדויותיהן מתונות, אין מתלהמות לא ניכר בהן הגזמה או ניסיון להשחיר את פניו של הנאשם שלא לצורך. ההתרשמות היא ממי שתיארו בעדותן את האירוע כפי שחוו ולקטו בחושיהן. העדות ביקשו לציין כי הן אינן מבקשות להרע לנאשם אשר עבר כברת דרך, הן אינן מבקשות את מאסרו וסבורות כי יהא בכך לפגוע בנאשם ובילדיו. לא נעלמו מעיני אי דיוקים בין שתי העדויות ואולם אינני סבורה כי הפערים בין הגרסאות יורדות לשורשו של עניין. יש לזכור כי המתלוננת וא' מסרו תיאור דומה ביחס לאירוע, כל אחת מזווית הראייה שלה, שינויים קלים בין הגרסאות הנובעים מהטבע האנושי, אין בהם כדי להעלות או להוריד מרמת התיאור או מהימנותו. יתרה מכך, לו היה מדובר בשתי גרסאות זהות לחלוטין אזי היה מתעורר חשש לתיאום גרסאות באופן התומך בטענה להאשמת שווא.

עדות הנאשם

9. בחנתי את דמותו והתנהלותו של הנאשם ונתתי דעתי להסברים שסיפק. במהלך המשפט הרבה הנאשם להתפרץ, בכה ומלמל לעצמו. בחלק מהמקרים הוצא הנאשם, עדות המתלוננת לדוגמא, בחלקה נשמעה בהעדרו.

על אף שלא הוצג תיעוד רפואי בנוגע למצבו הנפשי של הנאשם, נכונה אני להסכים עם הסניגור כי נתוני האישיים המורכבים השפיעו על אופן מסירת העדות וניכר כי עצם המעמד בבית המשפט קשה עבורו. יחד עם זאת, התרשמתי כי הנאשם הבין היטב המיחס לו ובמיוחד - ידע להכווין היטב את תשובותיו באופן התואם את קו ההגנה אותו אימץ. התרשמות זו מתחזקת אף מעיון בתשובות הנאשם לשוטרים שפגשו בו בסמוך לאירוע (ת/5 ו ת/6); חקירתו באזהרה (ת/1) ולאחר שצפיתי בדיסק המתעד את חקירת הנאשם באזהרה.

בעדות בפניי, תיאר הנאשם את מערכת היחסים המורכבת עם המתלוננת, המגורים בנפרד, הטיפול והדאגה לילדיו. עוד סיפר הנאשם כי סועד הוא את אימו הקשישה. הנאשם לא חסך פרטים בתיאור האירוע בו לטענתו נדקר על ידי א' באמצעות חפץ ולעיני כל. בדומה למתלוננת וא', הודה הנאשם כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום השתמש בסמים מסוגים שונים (עמ' 38 שורה 33-32; עמ' 39 שורה 3-1).

בניגוד מוחלט לעדויות המתלוננת וא', מתחילתה ועד סופה של העדות, ניכר כי הנאשם עשה מאמץ מוגזם לתאר את המתלוננת ואחותה כדמויות קיצוניות, משתמשות בסמים ורודפות בצע וניסה לצמצם מאופיו של המפגש עם המתלוננת וא' על ידי השלכת האחריות לפתחן בטענה להאשמות שווא (עמ' 31 שורה 20-21, 23-26, 32-29; עמ' 32 שורות 12-15; שורות 24-27, 32-31, עמ' 33 שורות 6-16; עמ' 34 שורה 18-26; עמ' 35 שורות 18-24; עמ' 47 שורות 1-5; עמ' 36 שורה 10-9). התרשמות זאת מתחזקת לאחר שצפיתי בקלטת המתעדת את חקירתו של הנאשם באזהרה.

עדותו של הנאשם עשירה בפרטים (שכלל לא נדרשו), אך כאשר התבקש ליתן תשובות לגופן של האשמות, ניכר היה כי מתחמק להשיב תשובות ענייניות והיה צורך לשוב ולשאול הנאשם אותן השאלות פעם אחר פעם (עמ' 35 שורה 16-17 והתשובה לצידה, שורות 25-26 והתשובה לצידה; עמ' 36 שורה 35; עמ' 37 שורה 21-22; עמ' 38 שורה 8-7, עמ' 38 שורה 27-28; עמ' 39 שורות 4-10; עמ' 44 שורות 5-18; עמ' 43 שורות 32,31).

עדותיו של הנאשם אינה משכנעת, אינה אמינה ולוקה בסתירות פנימיות וחיצוניות. אפרט מספר דוגמאות לשם ההמחשה.

לטענת הנאשם ביום האירוע המפורט בכתב האישום נוכח לדעת כי בכוונתה של המתלוננת להתחיל בהליך גמילה מסמים. על כן הגיע לביתה של המתלוננת, ביקש לברר מי ידאג ויטפל בילדיו ובמטרה להוציא את א' מביתו. לדבריו נכנס לבית אפוף עשן, ראה את א' מעשנת סמים באמצעות כלי לעישון סמים ("באנג") והתקשה לנשום (עמ' 33 שורות 12-14; עמ' 36 שורות 30-31; עמ' 37 שורה 4-31). כאן טען לראשונה כי נזקק לבלון חמצן להסדרת הנשימה (אין לכך תימוכין בדוחות הפעולה או בחקירתו של הנאשם באזהרה).

תיאור ביתה של המתלוננת כאפוף עשן סמים עומד בניגוד לעדויות המתלוננת וא' בהם כאמור מצא' לייתן אמון, אך לא רק. אין בדוחות הפעולה התייחסות של איש משטרה לעניין ריח סמים בדירתה של המתלוננת. עובדה זו מדברת בעד עצמה. חזקה כי ככל שהיה ריח המעיד על שימוש בסמים היה מי מאנשי המשטרה עושה לתיעוד האמור (ת/5 - ות/6). הבהרה בהקשר זה מצא' בדוח הפעולה שרשם רס"ב דורון טיירי ביום 1.12.18 לפיו ביום האירוע, 21.11.18 נכנס לדירתה של המתלוננת "ולא ניתן היה להבחין בכלים לעישון סמים/סמים ואף לא הריח ריח חריג בבית" (ת/4).

עוד טען הנאשם בעדותו כי דרש מא' לחדול מעישון סמים וביקש תצא מביתו, לדבריו אמר כי בכוונתו לפנות לרווחה (עמ' 45 שורה 8-9; עמ' 45 שורה 24-25; שורה 29-31; עמ' 47 שורות 22-24). כלשונו: "לא היה לי אוויר, נשענתי על הכיסא ומפה דיברתי איתם, לא נכנסתי למטבח. אמרתי שאני הולך לרווחה ונגמר הסיפור" (עמ' 33 שורה 25-26), "לא צעקתי עליה, אמרתי לה תלכי בשלום אני רוצה מפתח בצהריים" (עמ' 43 שורה 22-23) בהמשך מסר "שתי דקות עליתי, ובמילים האלו "את תצאי מפה בבקשה היא הולכת לגמילה היום שיהיה בהצלחה.. יצא" (עמ' 44 שורה 21). "לא נכנסתי למטבח, דיברתי יפה לא", הסברתי לא' מה היא צריכה, מותר לי להתעצבן ולזרוק מילים..." "נכנסתי, ראיתי, התעצבנתי איך שראיתי אותה, ראיתי את כל הציוד והלכתי".

להתרשמותי, גרסת הנאשם בדבר מפגש קצר עם המתלוננת וא' שכלל לכל היותר צעקות, עומד בסתירה למטרה לשמה הגיע באותו היום לביתה של המתלוננת, לרצונו העז להוציא את א' מביתו ולסירובה לעשות כן. לו אכן היה מדובר במפגש קצר במרכז שימוש בסמים כפי שתיאר הנאשם, מדוע לא הזעיק הנאשם את המשטרה, מדוע עזב במהירות את ביתה של המתלוננת, מדוע נראה לחוץ במפגש עם השוטרים, מדוע סירב להתלוות אליהם ומסר כי בכוונתו להתאבד (ת/5). אם ממילא התכוון הנאשם לפנות לרווחה, ודאגתו לילדיו כנה ואמתית, מדוע אמר למסור לנטליה כי "אני לא רוצה להכיר בה ובילדים, גמרנו יאללה, קישטה קישטה, אם זה ככה נישואין ומשפחה לא רוצה משפחה.. מוותר על הילדים" (ציטוט מתוך צפייה בתיעוד חקירתו של הנאשם באזהרה) ומדוע סירב כי יועבר דיווח לרשויות הרווחה (ת/1 שורה 113-114).

לא היה בפי הנאשם מענה ענייני לשאלות כאלו ואחרות אשר הוטחו בו בחקירה הנגדית. כך לדוגמה, כאשר נשאל האם השוטרים בדוח הפעולה משקרים, השיב "הכל חרטה" (עמ' 49 שורה 22-26). אומר שוב, התרשמתי בבירור כי הנאשם מתחמק מלהשיב תשובות לגופן של האשמות.

טענת הנאשם לפיה המתלוננת וא' דיווחו למשטרה דיווח שווא, הינה טענה קלושה שנטענה בסוף חקירתו באזהרה וכלשונו, "כל מה שיש פה זה 90 אחוז של שקר" (ת-1 שורה 104-105). יתרה מכך, התנהלותה של המתלוננת בסמוך לאירוע, רצונה להימנע מהגשת תלונה כנגד הנאשם; תוכן הדברים שמסרה א' בשיחה; תוכן הדברים שמסרה לנטליה (ת/9) ועדויותיהן המתונות של המתלוננת וא', אינן מתיישבות עם תזת ההפללה.

אף לא מצא' כל הגיון בטענה לפיה א' דקרה את הנאשם ואז המתינה תקופה ממושכת במהלכה לא אחת פגשה בנאשם, עד לאותו יום בהיר אחד בו ביקשה ביחד עם אחותה המתלוננת, להוציא לפעול את אותה תכנית זדונית ולהפליל הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

בהתאמה תיאור האירוע במהלכו לטענת הנאשם נדקר על ידי א' אף הוא אינו עקבי או אמין בעיני. מעבר להגזמה הברורה, לוקה התיאור בסתירות פנימיות רבות. אפרט מקצתן. בחקירה באזהרה לא מסר הנאשם הסבר מניח את הדעת לשיהוי בהגשת התלונה; בבית המשפט תיאר כי ניגש לתחנת המשטרה, פגש בפקידה אך סירב להמתין שתתפנה לקבל תלונתו ועזב את המקום (עמ' 40 שורות 14-32); במקום אחר הסביר כי "לא התלוננתי כי אני מרחם עליה" (עמ' 31 שורות 23-24); במענה לשאלה בחקירה נגדית, השיב כי מצא לנכון להתלונן "כי היא מאשימה אותי הפוך. גם רצחה וגם ירשה" (עמ' 40 שורה 3-1). הנאשם לא הציג איש שיתמוך בטענתו. הנאשם סירב כי חוקרי המשטרה יגבו עדויות מילדיו שעל פי הנטען ראו את אירוע הדקירה.

עוד טען הנאשם: "זו אישה שניסתה לרצוח אותי מול הילדים. אני נתתי את הידיים אחורה והיא דקרה אותי. היא ניסתה לרצוח אותי מול הילדים מול אלף איש". "פתאום באה אני אדקור אותך, אני אעשה לך אני עשיתי ככה (שם ידיים מאחורי הגב), אמרה אני אדקור אותך התכופפתי והיא נתנה לי שתיים פה במצח וירדו לי שפריצים של דם" (עמ' 35 שורות 6-8) מנגד, במענה לשאלה בחקירה נגדית השיב כי נדקר בגבו (עמ' 41 שורה 9). יותר מכך, הדעת נותנת כי פציעה משמעותית כפי שתיאר הנאשם מצריכה טיפול רפואי ולו ראשוני. אולם, בחקירתו באזהרה טען הנאשם כי כלל לא נזקק לטיפול רפואי. וכלשונו "לא, 2 דמעות היה, למה טיפול" (ת/1 שורה 43-44). מאידך, בעדותו טען כי פנה "לרופא המשפחה, הכל בסדר" (עמ' 42 שורות 15-22). תיעוד רפואי אין.

ניתן להוסיף ולהרחיב בדבר סתירות בעדות הנאשם ואולם די באמור לעיל על מנת להמחיש מדוע לא ניתן לתת אמון בגרסת הנאשם.

טענות הגנה נוספות :

10. בחנתי את טענת הסניגור בדבר קיומם של מחדלי חקירה ואין בהם ממש.

באשר לסכין: נטליה הסבירה כי הסכין לא נתפסה משני טעמים. הטעם הראשון נעוץ בעובדה כי המתלוננת לא ידעה לומר בוודאות באיזו סכין המדובר (נ/5 שורות 43-45). השני, נעוץ בכך שהנאשם הוא בן זוגה של המתלוננת ואינו זר בביתה, הסבירות להימצאות טביעות אצבעותיו על הסכין, גבוהה (עמ' 27 שורה 12-10, עמ' 29 שורה 21 ואילך). יש טעם רב בדברים אלו ולכך אוסיף כי הנאשם העיד על עצמו כמי שהגיע לביתה של המתלוננת והכין לילדיו צהריים (עמ' 47 שורות 7-16).

באשר לעריכת עימות בין המעורבים: נטליה תיעדה שיחה טלפונית עם א' בה מסרה "לא מעוניינת לעשות עימות עם בן אדם חולה נפש, הוא לא מודע למה שהוא עושה ובטח לא מודע למה שהוא עשה באותו יום, הוא יכול להגיד מה שהוא רוצה ואין לזה משמעות" (ת/9). בעדות הוסיפה והסבירה כי לא נערך עימות בין היתר כיוון שאין המדובר בעדות מול עדות (עמ' 30 שורות 14-8). מעבר לכך אין חובה לערוך עימות בכל מקרה ומקרה, ההסברים שניתנו מקובלים עליי.

למעלה מן הצורך ייאמר כי אף לו הייתי מקבלת את הטענה בדבר קיומם של מחדלי חקירה, אין די בכך כדי להביא לזיכויו של הנאשם. בחינת השפעת המחדלים פרטנית היא - לפי נסיבותיו של כל מקרה לגופו. קרי, האם הגנתו

של הנאשם קופחה באופן מהותי לנוכח המחדלים נוכח התשתית הראייתית והספק אותו ניסה הנאשם לעורר. במקרה דנן, המארג הראייתי שהציגה המאשימה מבוסס ומוצק דיו כמפורט לעיל ואין באותן טענות ביחס למחדלי חקירה כדי לשנות ממסקנה זו.

11. אף אין בידי לקבל טענת ההגנה בדבר אכיפה בררנית פסולה המצדיקה ביטול כתב האישום. כידוע, המבחן שנקבע בפסיקה הוא מבחן ערכי המבקש לבדוק האם העמדתו לדין של פלוני עולה כדי אכיפה בררנית הפוגעת בשוויון, במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגתה של מטרה פסולה או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. על הטוען לאכיפה בררנית פסולה מוטל נטל כבד שכן עומדת לרשות חזקת התקינות המנהלית. כפי שנקבע לא אחת, אין בעצם החלטת רשויות התביעה להעמיד לדין חלק מהמעורבים בביצוע עבירה, בין אם באותה פרשייה ובין אם בפרשייה אחרת, כדי לבסס טענה של אכיפה בררנית. במקרה דנן, ההגנה לא עמדה בנטל להוכיח כי ההבחנה בין המעורבים השונים מבוססת על שיקולים בלתי עניינים של המאשימה. הימנעות ההגנה מהצגת חומרי החקירה במלואם מדברת בעד עצמה.

תוצאה:

המאשימה עמדה בנטל והוכיחה את אשמתו של הנאשם במיוחס לו מעבר לספק סביר. משכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המפורטות ברישא להכרעת הדין.

ניתנה היום, ח' ניסן תשפ"א, 21 מרץ 2021, במעמד הצדדים.